

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag er i det Væsentlige overensstemmende med det Forslag om samme Gjenstand, som i afvigte Rigsdagssamling blev forelagt af Regeringen i Landstthinget. Paa nogle enkelte Punkter er Forslaget imidlertid ændret, navnlig under Hensyn til de Forslag, der fremkom fra det af Landstthinget nedsatte Udvalg. Med Hensyn hertil bemærkes Følgende:

Til § 1.

I Overensstemmelse med Forslag af et Mindretal i Landstthingsudvalget har man ladet udgaa det tidligere Lovforslags Bestemmelse om, at den ved Loven skabte Sikring kun kunde komme de her i Landet forførgelsesberettigede Arbejdere til Gode, idet man maa erkjende, at Forførgelsesberettigelsen ikke efter det til Grund for Loven liggende Princip udgjør en naturlig Betingelse for Afgang til Sikringen, men at Billighed taler for, at denne Afgang kun gjøres afhængig af, at den Paagjældende er beskæftiget ved en af de under Loven hørende Virksomheder og derhos ikke efter sine økonomiske Vilkaar falder udenfor Lovens Ramme.

Til § 2.

I Paragrafens Slutning er tilføjet en Bestemmelse om, at en nærmere Fortegnelse over de under Loven hørende Virksomheder bliver at affatte og bekendtgjøre af Indenrigsministeren, samt at Forandringer i denne Fortegnelse, som senere foretages af den nævnte Minister, ligeledes blive at bekendtgjøre.

Til § 4.

Maximum for Størrelsen af den Understøttelse, der kan ydes de Arbejdere, som ved et Ulykkestilfælde have lidt en Begrebsbestadigelse, er forhøjet fra $\frac{1}{5}$ til $\frac{2}{5}$ af den Tilskadekomnes Arbejdsfortjeneste, hvorhos det er tilføjet, at den nærmere Fastsættelse af Understøttelsen indentfor denne Grænse bliver at foretage i Analogi med Bestemmelserne i Lov om Invalideforsørgelse m. M. af 20de November 1876 § 4.

Forelagte Lovforslag m. m.

Til § 5.

I Paragrafen er fket den Forandring, at Frederiksberg Bydistrikt er sat lige med Kjøbenhavn med Hensyn til Beregningen af Begravelshjælpens Størrelse.

Til § 6.

Det tidligere Forslags Fordring om, at ethvert Ulykkestilfælde, som havde en Arbejdsudygtighed af mindst 3 Dage til Følge, skulde anmeldes for Stedets Politiværg, samt at Anmeldelsen skulde ske senest inden 4 Dages Forløb, er her lempet til, at kun det Ulykkestilfælde, som har medført en Arbejdsudygtighed af mindst 6 Dage, skal anmeldes, samt at Anmeldelsen da skal ske inden 7 Dages Forløb.

Til § 8.

Med Landstthingsudvalget har man været enig i, at det vil være rigtigt at give den, der har Krav paa Understøttelse ifølge Loven, men som er misfornøiet med den af Forsikringsanstaltens Bestyrer truene Afgjorelse af Spørgsmaalet om Understøttelsens Størrelse, Ret til at faae dette Spørgsmaal yderligere prøvet af Mænd, der ifølge deres Livsgjerning maa antages at være særlig fittede til at bedømme de Forhold, der her komme i Betragtning. Udvalget har i saa Henseende foreflaaet, at det skulde staa Vedkommende aabent at forlange Størrelsen af Understøttelsen fastsat ved Stjønsmænd efter de for retslige Stjøn gjældende Regler; Stjønnet skulde da afgives af 5 Mænd, af hvilke 2 skulde vælges af den, der har Krav paa Understøttelsen, blandt Arbejdere i det paagjældende Fag, 2 af Kommunalbestyrelsen blandt Arbejdsgivere i dette og 1 udmeldes af Retten. En saadan Afgjorelismaade kan man imidlertid ikke finde tilfredsstillende. Naar nemlig Arbejdernes Ulykkesforsikring ordnes saaledes, at der oprettes een, for alle de under Loven faldende Virksomheder fælles Forsikringsanstalt, der af de Arbejdsgivere i Forening paalignede Bidrag udbetaler samtlige Understøttelser, synes det ikke at ville være i Overensstemmelse hermed, om Understøttelsens Størrelse i hvert enkelt Tilfælde kunde fastsættes af Mænd, der paa det paagjældende